

A contracor

Valentí Puig

A mitjan dècada dels anys vuitanta ja tenim la plena satisfacció de saber que encertàvem quan dèiem que tot consistiria a desmentir, contradir o rectificar els tòpics dels anys seixanta i setanta. De tota manera, jo no sospitava que la rectificació de perspectiva pogués ésser tan vistosa i patent: fins i tot resulta que ara seguim la moda els qui sempre hem vestit corbata.

Hem pogut dubtar sobre la plausibilitat històrica d'instaurar el maoisme a Europa, però mai no imaginàrem realment que els xinesos arribarien a voler ésser japonesos. Quan defensàvem davant la suspicàcia general els plaers del consum, tampoc no podíem preveure l'extrem que a la Xina tothom faria cua davant les hamburgueseries ni que els hereus de Mao rondarien —amb un carretó metàl·lic i la mirada voraç i il·lusinada—, pels supermercats nous de trinca, tot just a la mateixa cantona-

da on els guàrdies rojos abans penjaven els diaris murals de la modèlica revolució cultural. Sospitàvem que l'exèrcit xinès havia suplert els distintius de la jerarquia militar amb alguna forma discreta de botonadura, trau o solapa; però el nostre escepticisme —una de les formes històriques d'encertar vaticinis— no ens podia fer pressuposar que aquell exèrcit popular per excel·lència de bell nou faria ús de galons i entorxats.

Ja és innegable que els anys vuitanta representen un gir copernicà i molt especialment per a les generacions que perpetuaren la pubertat als anys seixanta i que ara volen emprar el salvavides de l'eclecticisme com a signe de l'època: pertot arreu hi ha desencisats que fan de «yuppies», antics budistes especialitzats en microeconomia, vells «enragés» dedicats a la gastronomia popular o utopistes que es cremen les celles fent

els càlculs domèstics amb el microordinador del seu fill.

Potser serà feina dels arqueòlegs del futur aclarir quins hauran estat els valors dels anys vuitanta. Ara per ara, no sabem ni quins són ni si seran nous o vells. Tothom corre pels carrers per estar en forma, pren cada matí dosis vitamíniques i s'identifica amb algun mètode dietètic. L'eclecticisme, no obstant això, em sembla més aviat una aparença que no la realitat de la dècada. No tot és anar a missa amb xandall.

Puc dir en veu alta que, fins ara i a pesar dels perills públics i privats propis de la insensatesa de la raça humana, aquesta dècada m'agrada encara que només sigui perquè diuen que torna amb insistència la predilecció de les dones per l'ús de roba interior de seda. De tota manera, no m'acaba de fer el pes que el iogurt tenguí ara categoria de còctel.

Opinió

Nous bisbes, velles seus

E. A. Llobregat

El passat vint-i-set de desembre, l'arquebisbe de València, acompanyat per un gran estol de bisbes i preveres concelebrants, va consagrar bisbes dos capellans valencians, joves (quaranta-quatre i quaranta anys, respectivament), que hauran de col·laborar amb ell com a bisbes auxiliars de la diòcesi valentina. És una bona notícia i, de l'entusiasme que provocà, n'és una bona mostra la catedral plena de gom a gom i els fervorosos aplaudiments, tan espontanis com antilitúrgics. La celebració fou en castellà, suposem que per a fer-la intel·ligible als bisbes foranis que no coneixen la llengua del país, i els dos nous consagrats feren ús del valencià en les seues paraules aproximadament al cinquanta per cent amb el castellà. Els catòlics estem ben contents pel fet de tenir dos bisbes més que, sens dubte, reviscolaran els afers de la cúria, alhora que asseguraran una presència bisbal més versàtil i quotidiana per tota

l'amplària de la diòcesi. Estem, per tant, d'enhonorabona.

Però hi ha una piga en tot aquest goig i felicitat. Com és costum vaticà quan es tracta de bisbes auxiliars, els és atribuïda una seu inexistent, antiga o moderna, perquè tot bisbe ha de tenir-ne una. Als nostres auxiliars, els ha caigut Croe i Bladia. Les he buscades en atlas comuns d'història eclesiàstica i no he pogut trobar-les. Deuen estar, probablement, i com es prou comú, *in partibus infidelium*, o siga en algun lloc que fou cristià en una determinada època i que ara ja no ho és. El nom de la seu es conserva, tanmateix, per a memòria, i se'n fa ús quan cal donar una titularitat a un bisbe auxiliar o a un prelat d'aquesta mena, que no és un bisbe residencial.

Ací hi ha la qüestió. No sé si molts saben que el territori del País Valencià actual en els segles VI i VII de la nostra era disposava de més seus bis-

bals que en l'actualitat. Hi havia València, i també, com a seus, *Saetabis* (Xàtiva), *Danium* (Dènia), *Ilici* (Elx) i *Elo* (Elda). La seu de *Segobriga* ha estat erròniament atribuïda a Sogorb, però de fet és a la província de Conca, en Cabeza del Griego, prop de Saelices. La seu de Sogorb és d'origen medieval i nascuda per trasllat del bisbat d'Albarrassí. Em pregunte ¿hauria estat tan difícil donar als nous bisbes com a seu qualsevol d'aquestes antigues seus valencianes, més arrelades al si de la nostra història que no aquelles altres? No es tracta de restaurar aquells bisbats —cosa que al meu parer no estaria gens malament—, sinó tan sols de reivindicar uns noms lligats als orígens del cristianisme valencià. No crec que fos tan complicat. Els passadissos, però, dels dicasteris vaticans són sovint tan laberíntics com en aquest cas. Esperem que algun dia hi haurà una major sensibilitat.